

אוסף סיפורים תקכח

מתוך 'ליקוטי שמואל'

מלקט ועורך שמואל אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה ל eisikovits1@gmail.com,

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשי הקשר שלכם או כתובות של מעוניינים בעלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אך הבא להדפיס יביא גאולה לעולם וידפיס בשם אומר.

הילד הוותרן [מתוך 'לקראת שבת מלכתא-הרב אשר קובלסקי]

אל חדרו של הרה"ק ה'פני מנחם' מגור זי"ע נכנס יהודי מחסידיו, ובידו פיתקא בה מפורטים שמות בני משפחתו. הוא ביקש ברכה כללית עבור כולם, והרבי - כשעיין בפיתקא, נחו עיניו על שם אחד הבנים, ילד צעיר כבן עשר. לפתע, עצר הרבי מקריאת הפיתקא, הרים את עיניו הטובות אל היהודי העומד לפניו, ושאל: "הילד הזה המוזכר כאן - יש בו משהו מיוחד." "החסיד עמד נדהם. זו לו הפעם הראשונה בה נתקל בשאלה כזו, זו ההזדמנות הראשונה בחייו בה הרבי עוצר לפתע מקריאה רציפה, ומתעניין בשם מסוים ... די מהר התאושש מההלם, והשיב על אתר: "דווקא כן, יש בו משהו מיוחד. הוא התברך במידת הוויתור, הוא פשוט וותרן בלתי נלאה. נראה לי שזה די נדיר, שילד כה צעיר מעולם לא נקלע למריבה או לסכסוך, לא עם חבריו ולא עם בני משפחתו. תמיד הוא מוותר וסוגר את הסיפור, פשוט אי אפשר לריב איתו!"

הרבי שמע את הדברים וחיך, בירך את האב ברוב נחת מהילד הזה ומשאר בני המשפחה, והמשיך בקריאת הפיתקא. הביקור המרומם בחדר הרבי הסתיים, והשאלה הנדירה של הרבי - כבר כמעט השתכחה מן הלב. אלא ששנה לאחר מכן, חלה התפתחות מפתיעה: היה זה בשעת ערב, כששוב הגיע אותו חסיד וביקש להיכנס אל הרבי. הפעם עננה של דאגה כיסתה את פניו, אותות של מצוקה אישית רצינית ניכרו מעיניו. כשנכנס אל הרבי, השיח את אשר על לבו, סיפר על צרה שהתרגשה במשפחתו, וביקש עצה וברכה מהרבי - כיצד להתמודד לנוכח הצרה שניתכה עליו כרעם ביום בהיר, והוא חש אובד עצות ... הרבי עצם את עיניו, ראשו אפוף שרעפים. לאחר שתיקה קצרה, פקח הרבי את עיניו ואמר: "ראה נא, הלא דיברנו לפני כשנה, וסיפרת לי שיש לך בן שהוא וותרן במיוחד, לעולם לא מסתבך במחלוקת, אף פעם לא הגיע למריבה עם איש. עצתי לך, שתיגש אל בנך יקירך ותבקש ממנו להתפלל על הצרה שהתרגשה עליך, תגיד לו לעמוד ולהתחנן לפני הבורא יתברך שיחיש את ישועתך. בטוחני שתפילתו של הוותרן אינה שבה ריקם, ובמהרה תזכה להיוושע!"

החסיד נפעם. הוא לא העלה על דעתו, שבשעה שהוא מבקש מהרבי להתפלל עליו - הרבי ישלח אותו לבנו הצעיר, ילד שטרם חגג בר מצוה... אך אם הרבי ביקש - זה מה

שעשה: הוא שב הביתה, קרא לבנו, סיפר לו על הצרה ועל עצת הרבי כי דווקא הוא - כוותרן מדופלם... כמי שמעולם לא מסתבך במחלוקות, יתפלל על הישועה הנכספת! הבן שמע, התרגש כל כולו, מי יעלה על הדעת שהרבי יבקש מילד קטן להתפלל לישועה?! - מיד אמר כמה פרקי תהלים, וגם בימים הבאים הוסיף והתפלל. ואכן, ראו זה פלא, לא חלפו אלא ימים מספר והצרה נעלמה כלא היתה, הבעיה עמה התמודדה המשפחה פשוט נעלמה, תפילתו של הוותרן הביאה בחיקה את הישועה הנכספת!.

סיפור מופלא זה, המובא בספר 'כבודם של ישראל', מאיר לנגד עינינו את כוח השלום, את העוצמה של הבריחה ממחלוקת. הנה כי כן, ילד קטן, עלם חמודות, שכוחו בפיו ובוויתוריו, שעוצמתו נובעת מהיותו בורח ממחלוקת - הרבי שולח אליו לבקשו שיתפלל, הרבי קובע כי תפילתו תביא את הישועה - כפי שאכן קרה!.

הבה נלמד מהסיפור הזה כי גדול כוח השלום להרעיף ישועות. בריחה ממחלוקת, וותרנות, מביאות בכנפיהן ישועות נשגבות, פותחות שערי שמים. גם אם הדבר כרוך בקושי, הוויתור דורש מאמץ לא פשוט - אבל הוא משתלם במיוחד, כי הוא פותח שער לחיים טובים ומאושרים!.

השיעורים המושלגים [ומתוק האור]

סיפורים מרגשים רבים נשתמרו בקרב בני העיר בריסק אודות רבי חיים הלוי מבריסק זצ"ל, ואחד מהם הוא הסיפור על ה"שנייער שיעור" - "השיעור המושלג" של רבי חיים הלוי מבריסק, ראש ישיבת וולוז'ין, כפי שהובא בשם רבי וועלוועל איידלמן זצ"ל בעלון "מאורות הדף היומי":

הישיבה הגדולה, ישיבת וולוז'ין שברוסיה, אשר הוקמה על ידי רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, מנתה בימיה הטובים כארבע מאות בחורים, ששקדו על התורה והעבודה, והשרו אווירה של קדושה על בני העירה וולוז'ין. מיטב המוחות והכישרונות הצטופפו בישיבה זו, אשר שמה יצא לתפארה בעולם התורה.

בכהנו כראש הישיבה, היה רבי חיים זצ"ל מוסר שיעורים לבני הישיבה. שיעוריו אלו כנו בשם "השיעורים המושלגים", וכל זאת, משום מעשה שהיה: פתיתי שלג צחורים ריחפו באוויר בוולוז'ין זה היום השלישי ברציפות. היה זה חורף קשה ביותר, מן הקשים שידעה אמא רוסיה... בתי העיירה כוסו זה מכבר בלבן בוקק, ועתה נאבקו לשמר על צורתם המקורית, אשר אט אט הלכה והיטשטשה. לולא ניקו עקרות הבית את חלונות הבתים במרץ בלתי נדלה, קשה היה להבחין היכן מתחילה דרך העפר והיכן מסתיים הבית. פה ושם נחתו פתיתי שלג אפורים משהו, לאחר שנתקלו בעשן שנפלט מאחת הארובות שפעלו ללא הפוגה.

באותו יום אמור היה רבי חיים למסור את שיעורו בהיכל הישיבה. לשם כה, נשלח עגלונה המנוסה של הישיבה על מזחלתו, כדי להסיע את רבי חיים אל הישיבה. בשעה היעודה המתין העגלון לרבי חיים, כשהוא עטוף בבגדים חמים מכף רגל ועד ראש. צעיף

צמר עבה סגר על פניו מכל עבר, לבד מאשר על זקנו העבות ועל עיניו הגדולות שנצטמצמו להן מבעד לחריץ צר שהותיר להן בעליהן. רבי חיים, עטוף גם הוא מכף רגל ועד ראש, עלה על המזחלת, והעגלון הניף את שוטו אל על. הסוסים לא היו זקוקים להסברים נוספים; הם הכירו את הדרך אל הישיבה, כפי שהכירו את דרך אל האורווה. יותר מכל אהב העגלון את נסיעותיו על המזחלת, ומתחתית מושבו הביט העגלון בהערצה על סוסיו האציליים.

כעבור זמן קצר עצרו הסוסים ממרוצתם, זעה קרה זורמת במורד רגליהם השריריות וענני אדים ענקיים נפלטים מנחיריהם בקצב קבוע. העגלון רקע ברגליו והמתין ביראת כבוד שראש הישיבה יקום מן המזחלת, אך משלא חש בתנועה כלשהי, פתח את צעיפו והפנה את ראשו לאחור: "רבי, הגענו, יסור כבודו אל היכל הישיבה". משלא ענה, הסתובב העגלון במלוא גופו המסורבל והעטוף בבגדים חמים, אך אז גילה לתדהמתו, כי המושב האחורי של המזחלת ריק! העגלון המנוסה החל תר בסביבות המזחלת, שמא יבחין בפסיעות המוליכות ממנה אל הישיבה, אולם השלג סביב המזחלת היה צח ומשולם, רגל אדם לא דרכה עליו. המום ונסער ניסה העגלון לשחזר את מאורעות הדקות האחרונות. משהיה בטוח כי אמנם עלה רבי חיים על מזחלתו, פנה להיכל הישיבה וביקש את עזרת התלמידים, הללו פשטו במהירות על הדרך המובילה מביתו של רבי חיים אל הישיבה. זוגות-זוגות בוססו התלמידים בשלג הצח, כשעיניהם בולשות כל בור ותעלה.

לפתע, הבחין תלמיד בעל עיניים חדות בגבשושית שלג המתנועעת קמעא. לתדהמת התלמידים לא היה גבול; רבם הדגול שרוע היה על השלג מלא קומתו! עיניו עצומות, מצחו חרוש קמטים והוא כלל אינו שם לב היכן נמצא. ביראת כבוד מהולה בחשש הרימו התלמידים את רבם, הושיבוהו על המזחלת והובילוהו אל היכל הישיבה.

לאחר מכן התברר, כי באחד מעיקולי הדרך נפל הגאון מן המזחלת, אך עקב היותו שקוע בעיון מעמיק בסוגיה עליה עמד למסור שיעור לבני הישיבה, לא שם לב לאשר ארע עמו, והמשיך לשקוע בשרעפיו, בעוד הוא שרוע על הקרקע ופתיתי שלג מכסים אותו. מאותו יום נתן לשיעוריו של הגאון שם חדש - "השיעורים המושלגים"!

התפילות של 'מאה שערים' [מתוך הספר 'יחי ראובן']

בשנת תשכ"ז התנהלה בארץ ישראל מלחמה מסוכנת מאוד, ה' ירחם. כולם יחד: המצרים, הירדנים והסורים - התאספו להילחם בנו. אין לתאר באיזו סכנה היו נתונים יושבי ארץ הקודש - חושך וצלמוות ופחדים נוראים, פשוטו כמשמעו.

למצרים הייתה תחנת שידור בעברית - 'קול קהיר'. השדרנים הערבים היו מדברים בעברית עילגת ומטילים על היהודים פחד ואימה. הם התרברבו ואמרו שהערבים יהרגו את היהודים כמו זבובים וישליכו אותם לים. רק להיזכר בפחד ששרר באותו זמן - מעורר חלחלה. אבל היה משהו מיוחד שהם אמרו השכם והערב, ממש מידי יום ביומו: "אבל אתם היהודים של 'מאה שערים' [נדמה שכינו אותנו "החסידים ממאה שערים"] - לכם לא

נעשה דבר. מטרתנו וכוונתנו רק ל'ציונים'. איתם אנו נלחמים, אבל את היהודים מ'מאה שערים' לא נהרוג. "הדבר היה נראה תמוה ופלאי: מה להם וליהודים של 'מאה שערים'?!". עד שהתברר שפשוט הם פחדו מהתפילות של יהודי 'מאה שערים'... לכן ניסו לגרום להם לא להתפלל.

במלחמת העולם אמר הרבי מגור: "כן, הישועה בוא תבוא, וכשתבוא - יאמרו אלף ואחת סיבות לישועה, אבל תדעו שהיא תבוא בזכות 'מאה שערים'...", היינו בזכות התפילה. כי מרכז התפילות היה בשעתו בבתי הכנסת הגדולים של שכונת 'מאה שערים', שם התאספו לתפילות בוקעות רקיעים. הנה כאמור, בשנת תשכ"ז ניסו הערבים לרמות את היהודים במטרה להחליש את כוח התפילה של עם ישראל, ולכן דיברו כביכול אל יהודי 'מאה שערים': "אין לכם מה לפחד". את ה'חכמה' הזאת הם למדו מעמלק. הם ידעו את כוחה של תפילה, הם ידעו שה' שומע למי שמתפלל אליו מכל הלב - 'קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת'. הם לא רצו שהיהודים החרדים לדבר ה' יתאמצו בתפילתם לבורא עולם, ולכן מצאו דרך מתוחכמת לרפות את ידיהם ואת ליבם מן התפילה. אין לכם מה להתפלל - אתם לא בסכנה...

אוי, אוי, הגויים האלה יודעים מה כוחה של התפילה, בכל דור.

"כיפת ברזל" ... מתוך 'לקראת שבת מלכתא-הרב אשר קובלסקי]

היה זה בקיץ תשע"ו, בעת שיישובי דרום הארץ הופגזו במטחי טילים ורקטות מרצועת עזה. כל אזעקת 'צבע אדום' חוללה אימה בכל לב, כל יירוט של טיל או נפילתו חלילה - הצניחו לבבות בבהלה. בעיר שדרות מוכת הירי חיו התושבים מתוך לחץ ודאגה קיומית, דרוכים בכל שלב לקראת האזעקה הבאה ...

הרב מיכאל זאדה הי"ו, רכז ארגון 'לב לאחים' בעיר, נקלע באחד הימים לשיחת שכנים, ששוחחו על הבהלה האופפת כל פינה, על האימה שמנקרת בלבבות, על החרדה הנוראה. הם דיברו על מערכת האזעקה 'צבע אדום' והשניות הספורות שהיא מעניקה כדי לברוח לממ"ד, וגם על מערכת 'כיפת ברזל', המיירטת טילים בהצלחה די גדולה, אם כי מוגבלת. ואז הבריק במוחו רעיון, והוא פנה אל השכנים ואמר: "ראו נא, כולנו מסכימים שבעת אזעקה יש לברוח למרחב מוגן, ובוודאי שאנו מצפים שמערכת 'כיפת ברזל' תועיל בס"ד ותיירט את הטיילים המתעופפים מעלינו. אולם, הבה נתקין לעצמנו מערכת 'כיפת ברזל' נוספת, עוצמתית מאין כמוה, חזקה ואימתנית, שלבטח תגן עלינו ועל משפחותינו ...".

הכל הקשיבו לו מרותקים, מבקשים לדעת איזו מערכת הם יכולים להתקין בכוחות עצמם, מערכת שתגן עליהם מפני הטיילים... ואז הוסיף ר' מיכאל ואמר: "מורי ורבותי, הלא שנינו בדברי רבותינו 'תורה מגנא ומצלא', התורה מגינה ומצילה, שומרת עלינו, על החיים, על המשפחה, על הבתים. התורה היא 'כיפת ברזל' אמיתית, אין כמוה לעמוד לנו כהגנה מפני כל משחית ומחבל, חי או מעופף, מתכתי או אנושי. הבה נקים שיעור תורה

קבוע בבית אחד מכם, והשיעור הזה - בו כולנו נשתתף ונשקע בלימוד התורה, יהיה עבורנו 'כיפת ברזל' המגינה מכל טיל, חזקה מכל איום.!

אחד השכנים, יהודי יקר בשם יובל, קם על אתר והתנדב לקיים את השיעור בביתו, כאות הודאה לקב"ה על כך ששני הבתים שסביב ביתו כבר נפגעו מטילים, ואילו ביתו שלו שרד". אני מזמין את כולכם לשיעור, בואו בהמוניכם!" - הכריז, והשיעור נקבע ויצא לדרך, כשמספר משתתפיו הולך ועולה ...

באחד הימים, לנוכח החשש מהטילים התכופים, חששו חלק ממשתתפי השיעור לבוא, ושלחו לשאול את מרן ראש הישיבה הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל אם נכון להמשיך בשיעור - למרות הסכנה המרחפת. הרב שטיינמן האזין לשאלה בכובד ראש, הבין כי מדובר בחיי אדם, אולם פסק: "התורה מגינה ומצילה, המשיכו בשיעור בכל הכוח, הרבו את משתתפיו ככל יכולתכם, כי זכות התורה תגן ותושיע מכל טיל."! למותר לציין כי בעקבות תשובתו גדל השיעור עוד ועוד, וכבר נמנו בו למעלה מ-40 - לומדים ...

ויהי באחד הערבים, בעיצומו של השיעור, נשמעה אזעקת 'צבע אדום'. משתתפי השיעור ביקשו לפעול בהתאם להנחיות ולהיכנס אל חדר פנימי בבית, אולם מספר המשתתפים היה כה גדול - עד שלא היה מקום לכולם בחדר הקטן... איש לא רצה להעדיף את חייו שלו על פני חיי חברו, איש לא הסכים להיכנס אל החדר המוגן - כשחברו יצטרך להישאר מחוצה לו ... לפיכך, החליט מגיד השיעור, 'אם אין מקום לכולם בחדר המוגן - פשוט נמשיך את השיעור בסלון, והשיעור הוא שיגן עלינו!' - אמר. ובאומרו זאת, ולקול זעקת המשתתפים 'אמן', נשמע 'בום' קולני במיוחד ... באותו רגע ממש, נחת בדיוק מאחורי הבית טיל קאסם הרסני, ורסיסיו התפזרו לכל עבר - אחדים מהם חודרים אל החדר הפנימי, הנחשב 'מוגן' יחסית. כל משתתפי השיעור עמדו המומים בסלון הבית, מבינים היטב מה היתה המשמעות, לו היו מפסיקים את השיעור ונדחקים אל החדר הפנימי, שהפך לזירה זרועת שיירי טיל, רסיסי מתכת וכדוריות ברזל קטלניות

להזכיר את צור מחצבתו (גליון שיחת השבוע)

"על שם מי לרשום את ההמחאה?", שאל מר יחזקאל ליסנר את זוג הרבנים שהופיעו במשרדו שבשיקגו.

זה היה בשנת ת"ש. אדמו"ר הרי"צ (רבי יוסף-יצחק שניאורסון) מליובאוויטש הגיע זה עתה לאמריקה, ומייד החל לפעול לבניין היהדות ביבשת. בין השאר הטיל כמה משימות על החסיד הרב שמואל לוויטין, והורה לו: "כאשר תהיה בשיקגו, לך לפגוש את מר יחזקאל ליסנר."

ליסנר הזה בא ממשפחה של חסידי חב"ד. סבו, ר' מענדל-יצחק, היה מחסידי ה'צמח צדק', ורבו מינה אותו לשוחט ובודק בעיר ויטבסק, ובירכו באריכות ימים. הרבי הרי"צ שמע ממנו זיכרונות מימי קדם ורשם אותם ברשימותיו. הנכד היגר לאמריקה והתרחק מהחיים החסידיים. זו הייתה מטרת השליחות שהטיל הרבי על הרב לוויטין: "נסה לעוררו ולהזכיר לו את צור מחצבתו."

בבואו לשיקגו צירף אליו הרב לוויתין את הרב יוסף ויינברג, שהתגורר אז בעיר, ויחד יצאו לאתר את כתובתו של ליסנר. הם שאלו את הרב המקומי באיזה בית כנסת ליסנר חבר. "אני יודע באיזה בית כנסת הוא רשום כחבר", אמר להם הרב, "אך אינני בטוח שהוא אכן בא לשם..."

לאחר מאמצים איתרו הרבנים את כתובת משרדו של ליסנר. ביום שישי בצהריים הופיעו בלשכתו. מר ליסנר הניח כי הרבנים באו לבקש תרומה, אך הרב לוויתין הבהיר לו שלא לשם כך באו. הבעת תמיהה עלתה על פני האיש, והרב לוויתין פתח ואמר: "יש מנהג בקהילות ישראל שבערבי שבת הרב בודק את תקינותם של ספרי התורה בבית הכנסת". הוא המשיך בחצי חיוך: "למטרה זו באנו – לתקן אות שדהתה בספר התורה..."

הפתיחה הזאת מצאה חן בעיני ליסנר. הרב לוויתין המשיך: "המילה 'ישראל' היא ראשי תיבות 'יש שישים ריבוא אותיות לתורה'. כל יהודי הוא בבחינת אות בספר התורה. לעיתים קורה שאות בספר התורה נמחקת, וכך יש יהודי שהקשר שלו עם הקב"ה דהה ונמחק. באנו לכאן בשליחות הרבי לתקן ולחזק את האות שנמחקה."

ליסנר התרגש מהדברים, שנאמרו בחום ובכנות, ופתח את ליבו לפני אורחיו. בעקבות הפגישה הזאת התפתחה ביניהם ידידות גדולה. האיש החל להתקרב יותר, והתחזק בשמירת המצוות. כעבור זמן לא רב נתמנה ליושב ראש קרן הידידים לטובת ישיבת חב"ד בשיקגו.

כאשר חזר הרב לוויתין ודיווח לרבי על כל מה שהיה, סיפר בין השאר את מה שאמר בעניין תיקון האות שנמחקה. ניכר היה שהרבי לא היה שבע רצון למשמע הדברים. "אות כתובה על קלף יכולה להימחק, אבל ה'אות' של יהודי אינה יכולה להימחק", הבהיר לו הרבי. "הקשר של יהודי עם הקב"ה כמוהו כאותיות חקוקות באבן, שאי-אפשר למחוק אותן. הדבר היחיד שיכול לקרות הוא שאות תתכסה בשכבה של אבק. צריך רק לנקות את האבק, ואז יחזור ויתגלה הקשר העמוק של יהודי עם הקב"ה. זאת העבודה שלנו – להסיר ולנקות את האבק שהצטבר על ה'אות'."

מאז החלה חליפת מכתבים בין הרבי לליסנר, ובאחד מכתביו גולל הרבי סיפור מופלא על אבי המשפחה, שאותו שמע מסבו של ליסנר, החסיד ר' מענדל-יצחק: אבי המשפחה היה ר' יחזקאל ליסנר, שהתגורר בעיר סטארודוב שברוסיה. הוא היה חסיד של רבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא. כאשר הגיעה השמועה על מאסרו של הרבי, טלטלה הבשורה הקשה את עצם נפשו של החסיד.

הוא זימן אליו את חבריו החסידים והכריז: "הריני מוסר מודעה לפניכם כי הנני מקבל עליי כל מה שנגזר על הרבי, ובכלל זה ייסורי מיתה בפועל."

מאותו רגע פתח ר' יחזקאל בהכנות לפרידתו מן העולם. הוא קיבל עליו תענית של שלוש יממות, שבהן עסק בתפילה, באמירת תהילים ובבכי של תשובה. ביום השלישי לתעניתו התפלל מנחה גדולה, וביקש לקרוא שוב לחבריו. "בשמיים קיבלו את בקשתי להיות חליפתו של רבנו. בעוד זמן קצר אעזוב את העולם. בקשה אחת לי אליכם: כאשר ישוחרר רבנו, בואו לקברי, הביאו עימכם 'משקה', אמרו 'לחיים' וצאו בריקוד חסידי". לעיני חבריו הנדהמים קרא החסיד וידוי, עצם את עיניו ונפטר.

חלפו כמה שבועות. בבוקר י"ט בכסלו, כשבאו החסידים לבית הכנסת, הביטו הגדולים שבחבורה זה בזה בעיניים מביעות פליאה. התברר כי באותו לילה נראה אליהם ר' יחזקאל בחלום ובישר להם כי בלילה הכריז בשמיים המגיד ממזריטש (שי"ט בכסלו הוא יום ההילולא שלו) כי ביום הזה ישוחרר תלמידו רבי שניאור-זלמן ממאסרו. ר' יחזקאל הזכיר לחסידים את בקשתו מהם ביום פטירתו. ואכן, כעבור זמן הגיעה הבשורה המשמחת לסטארודוב. שמחת החסידים הייתה עצומה, ומובן שלא שכחו למלא את בקשת חברם.

מה שמגיע לאדם – את זה הוא יקבל (האמנתי ואדברה)

יהודי אחד נסע ברכבו בירידות המפותלות והמסוכנות מצפת לכיוון חיפה. היתה זו שעת לילה מאוחרת, חורפית וגשומה מאד, וכך נסע לאיטו בזהירות. באחד הפיתולים ראה מכונית עומדת בצד הכביש ומהבהבת. הוא ידע שיש בסביבה זו כפרים ערבים והסתפק אם לעצור, ואז החליט, אולי הם צריכים עזרה כל שהיא? ואמר בלבו 'אולי זה יהודי שצריך עזרה?' עצר בצד הכביש וניגש למכונית – כשבתוכה יושבה אישה מבוגרת רועדת מקור. כשנשאלה לפרש הענין במה אפשר לעזור לה, היא הסבירה שיש לה פנצ'ר בגלגל וכבר שלש שעות היא יושבת ומחכה אולי מישהו יעצור ויעזור לה, אבל אף אחד לא עצר. היהודי תיקן את הפנצ'ר במשך כחצי שעה בקור ובגשם השוטף ונרטב עד לשד עצמותיו. היא הודתה לו והוציאה מעטפה ובה אלפיים דולר ואמרה לו שהיא חשבה בלבה שמי שיעזור לה היא תתן לו אלפיים דולר בתמורה. ולעומת זה אומר לה היהודי שכשהוא תיקן את הפנצ'ר אמר לעצמו שלא יקח שום תשלום עבור המצוה שה' זימן לו. היא התחילה להפציר בו שיקח והוא לא הסכים בשום אופן. עד שאמרה לו 'אם אינך לוקח, אתן כסף זה לאיש המסכן הראשון שאפגוש בו, אמר לה, תעשי מה שאת חושבת.

בדרך כשנסעה הרגישה שהיא צריכה לשתות משהו חם ולאכול וכך עצרה ליד מסעדה ונכנסה לקנות קפה ועוגה. בתוך כך נכנס מנהל המסעדה ושאל את המלצרית, מתי הגעת היום לעבודה? ואמרה שאיחרה כי בעלה לא הגיע בזמן הביתה. התחיל מנהל המסעדה לצעוק ואמר לה, הרבה פעמים את מאחרת. בגללך אני מפסיד קונים ומתוך כעסו אמר לה 'מהיום את מפוטרת'. לא היה לה מה לענות לו, היא קבלה על עצמה את הדין באהבה והלכה לקחת את הכלים מהשולחן שבו יושבה האישה ושתתה את הקפה. מייד פנתה האישה אל המלצרית ואומרת: אני רואה שהוא פיטר אותך, אני רוצה לעזור לך, קחי את המעטפה הזו, יש בה אלפיים דולר בטוח שזה יהיה לך לעזר.

העובדת שמחה והלכה לביתה. כשנכנסה הביתה אמרה לבעלה שפיטרו אותה מהעבודה. שאל אותה בעלה, פיטרו אותך מהעבודה, אז מדוע את מחייכת? מה פשר השמחה הזו? וסיפרה לו את הסיפור עם האישה שנתנה לה את המעטפה עם אלפיים הדולר, והוא נדהם ועיניו נפערו לרווחה. מה? היא נתנה לך אלפיים דולר? אני הוא שתיקנתי לה את הפנצ'ר בצידי הכביש וסרבתי לקבל ממנה את הכסף. אך כשמגיע לאדם משהו, זה ירדוף אחריו עד שיקבל אותו.

צייד הקופים " (היא שיחתי)"

"על כן יאמרו המושלים בואו חשבון תבנה ותיכונן עיר סיחון" (כא, כז)

מעשה בכפר נידח השוכן אי שם במעמקי הג'ונגל, יום אחד הגיעו אל הכפר שני אורחים, איש עסקים בעל הופעה מרשימה מלווה בעוזר מסור . פנה האיש אל כל תושבי הכפר והודיע כי היות והוא חובב קופים, מוכן הוא לשלם על כל קוף שיינתן לו 10 דולרים. הכפריים שבסביבתם היו קופים רבים יצאו בהמוניהם אל היער והחלו ללכוד אותם. האיש קנה מהם אלפי קופים תמורת 10 דולרים לאחד, והכניסם לכלוב שהוכן במיוחד עבור כך .

משהצטמצמה אוכלוסיית הקופים עד כי קשה היה לאתרם, חדלו הכפריים ממאמציהם. כיון שכך, הודיע האיש כי מעתה ישלם בעבור כל קוף 20 דולר. הודעתו זו חידשה את מאמצי הכפריים והם שבו במרץ למלאכת לכידת הקופים. אלא שבמהרה אזלה שוב אספקת הקופים והכפריים שבו לעבד את חוותיהם.

האיש העלה את הצעתו ל 25 דולר לקוף, אך אספקת הקופים הצטמצמה כל כך עד שקשה היה לראות אפילו קוף אחד ביער, שלא לדבר על ללכוד אותו. איש העסקים הודיע כי מעתה הוא מוכן לרכוש כל קוף ב 50 - דולר, אבל מכיוון שהוא חייב לנסוע העירה לצרכיו העסקיים, העוזר שלו ייצג אותו בהיעדרו ויבצע את רכישת הקופים בעבורו.

כשנסע ה'בוס', פנה העוזר לכפריים ואמר להם: "הסתכלו על כל הקופים שבכלוב הענק הזה אותם רכש מעסיקי, אני מוכן למכור לכם כל קוף תמורת 35 דולר, וכשהבוס שלי ישוב לכאן תוכלו למכור לו אותם תמורת 50 דולר לראש". התלהבו הכפריים, הם אספו וריכזו את כל חסכוניהם, וקנו מהעוזר את כל אלפי הקופים. ומאז הם לא ראו יותר לא את האיש ולא את עוזרו... כל מה שראו סביבם היו אלפי קופים אותם רכשו במיטב כספם ...

בסיפור זה משתמשים מרצים לכלכלה נכונה למתעניינים בהשקעות, על ידו מסבירים הם כיצד עובד שוק המניות בישראל, שהגדולים והמנוסים יודעים תמיד לצאת בזמן , והכפריים הבורים נשארים עם קופים בלבד... אך יש בסיפור זה גם משל נפלא כיצד בתכסיסים אלו מפיל היצר הרע את האדם ברשתו .